

רע"פ 2358/16 - משה כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2358/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
משה כהן

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 8.2.2016 בע"פ
55624-12-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: ד' ברלינר
- נשיאה, ג' קרא - סג"נ וא' נחליאלי-חיאט

עו"ד נעה רוט

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (הנשיאה ד' ברלינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופטת א' נחליאלי-חיאט) בע"פ 55624-12-15 מיום 8.2.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט ד"ר ש' אבינור) בת"פ 32523-10-14 מיום 11.11.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 20.10.2014 הוגש כתב אישום נגד המבקש ושניים נוספים (להלן: הנאשם 1 ו-הנאשם 2), המייחס לו

עמוד 1

עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן בהתאמה: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ו-חוק העונשין). על פי החלק הכללי בכתב האישום, בחגיגות חג הפורים ביום 23.2.2013 בשעה 20:15 לערך, נצפה על ידי שני שוטרים הקטין ד.א. (להלן בהתאמה: השוטר 1, השוטר 2 ו- הקטין) כשהוא מחזיק בידו מוט לשיגור זיקוקים ומכוון אותו לעבר עוברי אורח. השוטרים עצרו את ניידת המשטרה סמוך לקטין, יצאו לעברו, והשוטר 2 כרז לו לעצור. למשמע דברי השוטר, הקטין השליך את שהיה בידו והחל להימלט מהמקום. השוטר 2 דלק בעקבותיו, אחז בו והודיע לו כי הוא מעוכב.

בהמשך לאמור, הנאשם 1 - אחיו של הקטין - החל לצעוק לעבר השוטרים כי יעזבו את אחיו, וסביב האירוע נוצרה התקהלות כאשר מספר רב של אנשים אגפו את השוטרים וצעקו לעברם לעזוב את הקטין. השוטרים ביקשו מהמתקהלים לחדול ממעשיהם, אך אלו לא נשמעו לבקשותיהם והחלו לאחוז בקטין ולמשוך אותו. בתגובה, השוטר 1 לחץ על לחצן מצוקה והשוטר 2 הצמיד את הקטין לרכב שהיה במקום. בשלב זה הקהל החל להכות את השוטר 2 בגבו ובראשו, בעוד שהנאשם 1 אחז בשוטר 2 ומשך את הקטין. הנאשם 2 הצטרף לנאשם 1 ועזר לו להרחיק את השוטר 2 מהקטין. נוכח ההמון הזועם, השוטר 2 עזב את הקטין וזה נמלט מהמקום. במהלך האירוע, המבקש דחף את השוטר 1 וגרם להיפרדותו מהשוטר 2 והקטין.

3. בבית משפט השלום המבקש כפר במעשים שיוחסו לו בכתב האישום וטען כי נפלה טעות בזיהוי כדוחף עקב המהומה שהייתה באירוע. המבקש הכחיש כי דחף את השוטר 1, ועמד על כך שהאינטראקציה בינו לבין השוטר 1 הייתה מילולית בלבד. בית משפט השלום הרשיע את המערער בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לאחר שקבע, בהתבסס על התרשמותו מן העדויות, כי יש להעדיף גרסתו של השוטר 1 - שזיהה את המבקש כמי שדחף אותו בחוזקה - על פני גרסת המבקש. המבקש ערער על הרשעתו לבית המשפט המחוזי, טען לחפותו וחזר על טענותיו לגבי הטעות בזיהוי כמבצע העבירה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור פה אחד, וקבע כי צדק בית משפט השלום כאשר נתן אמון בעדותו של השוטר 1 - לאחר שהתייחס בצורה מפורטת לנסיבות המקרה, ובפרט לוודאות הזיהוי - וכן צדק בהרשעו את המבקש.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, המבקש עותר מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכויו. לשיטתו, עניינו מעורר סוגיה עקרונית בדיני הראיות באשר לאופן זיהוי חשוד על-ידי עד ראיה באירוע המוני והצורך בנקיטת הליך זיהוי מסודר, באופן המצדיק מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. לטענתו, באירועים המוניים אין להסתפק בעדות ראיה של שוטר קורבן העבירה לקביעת זיהוי של אדם כמבצע עבירה, ויש צורך בביקורת שיפוטית שתבדוק קיומם של מבחני זיהוי אובייקטיביים שיאמתו את הזיהוי, או למצער יש לקבוע חובה לערוך מסדר זיהוי כאשר אין הכרות מוקדמת בין החשוד לעד המזהה. לחילופין, המערער מבקש לקבל את ערעורו משיקולי צדק ומחשש לעיוות דין. לביסוס עמדתו, המערער מצביע על כך ששתי הערכאות נמנעו מבחינה אובייקטיבית של סוגיית הזיהוי וכלל לא נדרשו לה, כך שיש חשש ממשי שההרשעה בעניינו נקבעה ללא ממצאים שיבססו אותה כדבעי.

דיון והכרעה

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

6. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. נחה דעתי כי במקרה שלפניי, חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. יתרה מכך, עיקר בקשתו היא כי נתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט השלום לאחר שמיעת העדויות. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית משפט השלום והן בית משפט המחוזי בחנו בזהירות את עדות הראייה, והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת היטב כי המבקש הוא אכן האדם שדחף את השוטר 1 וגרם להיפרדותו מהשוטר 2. למעלה מן הצורך, אציין כי הנסיבות במקרה הנוכחי מצביעות על כך שהיתה בידי השוטר 1 האפשרות המלאה להבחין במי שדחף אותו – כפי שנקבע גם על ידי הערכאות הקודמות, והרי שבמקרה כזה אין כל טעם להורות על מסדר זיהוי. זאת ועוד, טענת המערער לפיה קיים ספק ביחס לזיהוי אינה תואמת את הקביעות הברורות בפסקי הדין שניתנו בעניינו – הן בבית משפט השלום והן בבית המשפט המחוזי. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשע"ו (2.5.2016).

ש ו פ ט